

Arrest

nr. 245 000 van 27 november 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 17 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2018 dient verzoekster, voor zichzelf en haar minderjarige dochter, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader. Op 30 november 2018 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.05.2018 werd ingediend door:

*Naam: [P.]
Voornaam: [N.]
Nationaliteit: Oekraïne
[...]*

*En minderjarige: [P.A.] geboren op [...]
Beidene verblijvende te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 31.05.2018 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van de stiefvader [V.L.J.A.] [RR: ...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis§2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hem voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere ouder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.’

Artikel 40ter §2,1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het “ten laste zijn” van in het land van herkomst werden volgende nieuwe bewijzen voorgelegd:

- Bewijs “Ministerie van het sociale politiek van Oekraïne”, nr. 55439 dd. 10.11.2017, waaruit blijkt dat betrokkene er geen enkele financiële ondersteuning ontvangt.*
- Verklaring van Dorpsraad te Pawliwka nr. 969 dd. 02.11.2017, op naam van [P.V.], waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene sinds april 2010 tot op heden niet werkzaam is.*
- Verklaring van het Ministerie van Arbeid nr. 1445-02/30-17 dd. 02.11.2017, waaruit blijkt dat betrokkene niet ingeschreven staat in het tewerkstellingscentrum in het gebied Iwano-Frankiwsk.*
- Attest van het Ministerie van sociale politiek van Oekraïne nr. 51257 dd. 06.09.16 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is en geen enkele soort hulp ontvangt*
- Attest van het Ministerie van arbeid van het district Tysmenytsky nr. 1062-01/30-16 dd. 06.09.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is in de registers van het centrum voor arbeidsvoorziening van het district Tysmenytsky.*
- Verklaring dd. 16.07.2018 van de echtgenoot, vader van [P. A.-M.], waaruit hij toestemming geeft aan zijn dochter en zijn echtgenote. - Verklaring van Dorpsraad te Pavlivka, nr. 702 dd. 05.09.2016 waaruit blijkt dat deze burgers niet beschikken over eigendommen.*

- Verklaring nr. 968 dd. 02.11.2017 waaruit blijkt dat deze burgers niet als eigenaars ingeschreven staan en dat zij in het huis van de moeder wonen.
- Attest van het Ministerie van sociale politiek van Oekraïne nr. 51258 dd. 06.09.16 waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet geregistreerd is en geen enkele soort hulp ontvangt. - Attest van het Ministerie van arbeid van het district Tysmenytsky nr. 1061-01/30-16 dd. 06.09.2016 waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet geregistreerd is in de registers van het centrum voor arbeidsvoorziening van het district Tysmenytsky.
- Verklaring van het Ministerie van Arbeid nr. 1444-02/30-17 dd. 02.11.2017, waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet ingeschreven staat in het tewerkstellingscentrum in het gebied Iwano-Frankiwsk.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen van haar en haar echtgenoot, dit is niet voldoende aangetoond. Betrokken is sedert 12/06/2015 Schengen binnengekomen via Slowakije, zodat het onvermogen reeds moet zijn aangetoond vóór deze datum. Dit is echter niet het geval. De attesten uitgaande van de Oekraïense autoriteiten zijn allen opgemaakt na de datum van haar binnenkomst, zodat het logisch is dat betrokkene aldaar niet langer staat ingeschreven en er geen belangen meer heeft. Bovendien zijn de meeste documenten opgemaakt op basis van een verklaring. Verklaringen kunnen niet worden aanvaard, gezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en niet op zijn waarachtigheid kan worden getoetst. Wat het onvermogen van de

Wat betreft de financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst, deze is niet aangegetoond. Er werden geen bewijzen hiervan voorgelegd.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het kind, dat betrokkene vergezelt, kan evenmin het verblijfsrecht in functie van de (stief)grootvader verwerven. Vooreerst omdat betrokkene het verblijfsrecht niet heeft bekomen. Gezien de aanvragen gezamenlijk werden gedaan, is het redelijk te stellen dat het de bedoeling was dat moeder en kind gezamenlijk het verblijfsrecht zouden verwerven. Het is niet in het belang van het kind hen te scheiden van de moeder. Ten tweede ook omdat nergens uit het dossier blijkt dat de grootvader het hoederecht of het voogdijschap over het kind heeft, vandaar dat evenmin het kind aan de voorwaarden van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 voldoet.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40ter en 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

"Eerste onderdeel,

Verzoekster diende dd. 31.05.2018 een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische stiefvader op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 10, lid 1 van de Richtlijn 2004/38 moet het besluit over dergelijke aanvraag binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden genomen worden en ook ter kennis gebracht worden aan betrokkenen.

Hogervermeld artikel stelt dat het verblijfsrecht binnen de zes maanden na datum van de indiening van dergelijke aanvraag wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart.

De lidstaat dient derhalve een verblijfskaart af te geven.

Het Hof van Justitie oordeelde hierover bij arrest van 27 juni 2018 in zaak C-246/17 (Diallo / Belgische Staat) dat het begrip 'afgifte' betekent dat de aanvraag behandeld moet zijn, het besluit genomen moet zijn, en als de voorwaarden vervuld zijn ook de verblijfskaart verstrekt moet worden:

38. Hieruit volgt dat de verplichting voor de lidstaten om de verblijfskaart aan een familielid van een burger van de Unie af te geven binnen de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dwingend voorgeschreven termijn van zes maanden noodzakelijkerwijs inhoudt dat een besluit wordt genomen en ter kennis van de betrokkene wordt gebracht voor die termijn verstrijkt.

39. Dat geldt ook wanneer de bevoegde nationale autoriteiten de betrokkene een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie weigeren.

(...)

42. Ook wanneer de bevoegde nationale autoriteit na behandeling van de aanvraag voor een verblijfskaart vaststelt dat de voorwaarden voor afgifte daarvan niet zijn vervuld, dient zij haar besluit tot weigering van de verblijfskaart bijgevolg te nemen en ter kennis te brengen van de aanvrager binnen diezelfde termijn van zes maanden.

43. Gelet op het voorgaande moet op de eerste en tweede vraag worden geantwoord dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.

Verzoekster kan aantonen dat de beslissing en kennisgeving niet plaatsvonden voor afloop van de wettelijke termijn van zes maanden.

Immers, de aanvraag werd ingediend dd. 31.05.2018 (stuk 2), en de beslissing werd pas ter kennis gebracht dd. 21.12.2018.

Dit hoewel er reeds op 30.11.2018 een afspraak was bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3), op welke datum er overigens een bijlage 15 werd afgeleverd aan verzoekster (stuk 4).

De overschrijding van de termijn voor kennisgeving kan als dusdanig zeker niet aan verzoekster verweten worden.

Er kan derhalve een schending worden vastgesteld van artikel 42 vreemdelingenwet, artikel 10 richtlijn 2004/38, en de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

In het eerste onderdeel werd uitgewerkt en aangetoond dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet gebeurde binnen de wettelijke termijn van zes maanden.

Echter, verzoekster is van oordeel dat de beslissing evenmin genomen werd binnen deze vastgelegde termijn.

Artikel 52 § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit stelt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 42 stelt dat de beslissing zo snel mogelijk genomen dient te worden en ten laatste zes maanden volgend op de aanvraagdatum.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet is genomen binnen de zes maanden.

Immers, zij werd uitgenodigd op 30.11.2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken om haar beslissing in ontvangst te nemen. Op deze datum, de laatste dag voor verwerende partij om een beslissing te nemen, werd haar door de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken echter medegedeeld dat zij geen beslissing ontvangen hadden. Derhalve verkreeg verzoekster een bijlage 15, en haar dochter een bewijs van identiteit (stuk 5).

Deze bijlage 15 wordt krachtens artikel 119 Vreemdelingenwet afgegeven wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot afgifte van een verblijfsdocument.

Zij verkreeg tevens een nieuwe afspraakdatum dd. 21.12.2018 om haar F-kaart op te halen.

Dd. 21.12.2018 werd de F-kaart van verzoekster effectief in orde gemaakt, en kreeg zij deze in handen. Toen de pincode nog geïnstalleerd diende te worden, kwam de ambtenaar plots met het ontgoochelende nieuws dat er toch een beslissing van verwerende partij was binnengekomen.

Zij verkreeg toen de bestreden beslissing, en moest haar F-kaart afgeven.

Verzoekster vindt het hoogst merkwaardig dat zij op de allerlaatste dag, met name 30.11.2018, werd uitgenodigd voor haar beslissing, en deze beslissing toen niet aanwezig was.

Enkele weken later was er plots wel een beslissing genomen op desbetreffende datum.

Verzoekster meent dat er een schending is van artikel 42 Vreemdelingenwet, minstens een schending van de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2. Verzoekster is de stiefdochter van de Belgische referentiepersoon. Zij vraagt in haar situatie een interpretatie van de nationale wetgeving conform de richtlijn 2004/38/EG, maar toont niet aan dat de Belgische referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie reeds heeft uitgeoefend. Verzoekster geeft zulks op geen enkele wijze aan. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing is.

Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling kan nog aan de orde zijn in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door verzoekster ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG in

het voorliggende geval niet aan de orde (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de betrokkene moet worden erkend.

De in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst noch in de voorbereidende werken noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod. Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voormelde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing. Hoe dan ook zou artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geen afbreuk kunnen doen aan artikel 42 van de Vreemdelingenwet als hogere norm (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

In het voorliggende geval dateerde de aanvraag tot gezinshereniging van 31 mei 2018 en werd op 30 november 2018 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster betwist op zich niet dat 30 november 2018 nog net binnen de beslissingstermijn van zes maanden zoals bepaald in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet viel.

Verzoekster insinueert in eerste instantie dat de beslissing pas op een latere datum – en dus laattijdig – zou zijn genomen. In dit verband merkt zij op dat zij op de laatste nuttige dag, namelijk 30 november 2018, door de gemeente was uitgenodigd om de beslissing in ontvangst te nemen, maar dat de gemeente haar op deze datum meedeelde dat er geen beslissing was ontvangen, waarna zij een bijlage 15 ontving en haar dochter een bewijs van identiteit. Zij stelt op die dag een nieuwe afspraakdatum te hebben gekregen om haar F-kaart op te halen, namelijk 21 december 2018, en zij op deze datum alsnog te horen kreeg dat er een negatieve beslissing was genomen. Zij vindt het “*hoogst merkwaardig*” dat op het moment dat zij was uitgenodigd er nog geen beslissing was en dat er enkele weken later toch een beslissing naar boven komt waarin staat dat deze is genomen op 30 november 2018.

Uit de door verzoekster bijgebrachte stukken blijkt dat zij op 30 november 2018 reeds om 9 uur 30 een afspraak had bij de stad Antwerpen. Het gegeven dat haar op dat tijdstip door de gemeenteamtenaar werd meegedeeld dat er nog geen beslissing was ontvangen, sluit geenszins uit dat de bestreden beslissing wel degelijk op diezelfde dag nog is genomen. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk is genomen op 30 november 2018.

In zoverre verzoekster in tweede instantie betoogt dat de bestreden beslissing haar ten onrechte niet ter kennis is gebracht binnen de termijn van zes maanden, herhaalt de Raad dat de bedoelde vervalltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de “beslissing”, niet op de betekening ervan. Gelet op wat voorafgaat, is de bestreden beslissing tijdig genomen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de termijn van zes maanden werd gerespecteerd en geen aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

Een schending van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden weerhouden.

2.1.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uit de voorgaande bespreking blijkt geenszins dat verweerder niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld, dan wel rechtmatige verwachtingen niet heeft gehonoreerd. Verzoekster erkent dat verweerder op 30 november 2018 nog de hele dag had om zijn beslissing te nemen, zodat zij aan het gegeven dat de gemeente die ochtend nog geen beslissing van verweerder had ontvangen niet reeds een gerechtvaardigde verwachting kon ontlenen dat verweerder op die dag niet alsnog een beslissing zou nemen of dat zij reeds daadwerkelijk was gerechtigd op de gevraagde F-kaart. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met haar uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat het bestuur bij het nemen van deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan, op basis van de uiteenzetting van het middel, niet worden vastgesteld.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

“Artikel 40ter Vreemdelingenwet stelt:

[...]

Verzoekster is van oordeel dat er een afgifte van een verblijfskaart moest en moet plaatsvinden, aangezien er geen besluit was genomen en ter kennis gegeven binnen de termijn van zes maanden.

Ook de voorwaarden tot afgifte van dergelijk document waren vervuld, meent zij.

Verzoekster toonde immers aan dat zij ten laste was van de Belg en diens echtgenote, met name haar moeder. Zij bewees afdoende dat zij afhankelijk was en is van de materiële bijstand van de persoon die zij kwam vervoegen.

Dit 'ten laste zijn' werd bewezen op alle mogelijke manieren, zoals gesteld door het Hof van Justitie bij arrest van 16 januari 2014 C-432/12 (Reyes).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing:

"dat niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."

Verzoekster kan hier hoegenaamd niet mee akkoord gaan.

Eerste onderdeel,

Verwerende partij stelt dat het onvermogen van haar en haar echtgenote niet voldoende is aangetoond:

"Betrokkene is sedert 12.06.2015 Schengen binnengekomen via Slowakije, zodat het onvermogen reeds moet zijn aangetoond voor deze datum. Dit is echter niet het geval. De attesten uitgaande van de Oekraïense autoriteiten zijn allen opgemaakt na de datum van haar binnenkomst, zodat het logisch is dat betrokkene aldaar niet langer staat ingeschreven en er geen belangen meer heeft. Bovendien zijn de meeste documenten opgemaakt op basis van een verklaring (...)."

Verzoekster betwist deze redenering van verwerende partij. Zij heeft wel voldoende aangetoond dat zij onvermogen is.

De bestreden beslissing stelt dat de 'meeste' documenten opgemaakt zijn op basis van een verklaring. Ten eerste impliceert dit dat er dus ook andere officiële documenten zijn, die niet gebaseerd zijn op verklaringen.

Daarenboven dient genuanceerd te worden dat de desbetreffende 'verklaringen' niet getoetst kunnen worden op hun waarachtigheid. Immers, het betreffen in casu verklaringen van officiële instanties. Deze instanties zijn respectievelijk a) het Ministerie van Sociale Politiek van Oekraïne, b) het Ministerie van Arbeid, en c) de dorpsraad van Pawliwka.

Al deze documenten bevatten specifieke informatie over verzoekster en haar echtgenoot.

Zo stelt stuk 27 dat verzoekster tot en met 30.06.2014 student was en haar diploma behaalde aan de Technische Universiteit van aardolie en gas te Iwano-Frankiwnsk. Nadien was zij niet werkzaam.

Haar echtgenoot was volgens stuk 23 evenmin werkzaam van april 2010 tot en met heden.

Bovendien stelt stuk 27 dat beiden woonachtig waren in het huis van hun (schoon)moeder, en waren zij niet geregistreerd als eigenaars van percelen en landaandelen.

Verder stellen de toegevoegde stukken dat zij beiden geen financiële ondersteuning genoten, noch gekend waren bij het Ministerie van Arbeid.

Daar waar verweerder stelt dat de attesten dateren van na hun aankomst in de Schengenzone, repliceert verzoekster dat het attest wel expliciet stelt dat zij niet gekend zijn bij het Ministerie van Arbeid. Dit verwijst vanzelfsprekend naar vroeger, op het ogenblik dat zij nog in het land van herkomst woonachtig waren.

Verzoekster heeft derhalve voldoende aangetoond dat zij geen inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belgische referentiepersoon en dat zij geen onroerende goederen heeft in haar herkomstland, of werkzaam was. Zij bewees eveneens dat haar echtgenoot evenmin over onroerende goederen of werk beschikte.

Verzoekster stelt derhalve dat de schending van artikel 40ter en het zorgvuldigheidsbeginsel de vernietiging van de bestreden beslissing verlangt.

Tweede onderdeel,

Verwerende partij stelt verder in de bestreden beslissing dat de financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst niet is aangetoond, aangezien hiervan geen bewijzen worden voorgelegd.

Verzoekster valt letterlijk uit de lucht bij het lezen van deze motivering.

Zij heeft immers kosten noch moeite gespaard om de nodige documenten te verzamelen. Zo voegde zij, naast de reeds besproken stukken in het eerste onderdeel, ook de koop-verkoopovereenkomsten toe van de woningen die toebehoorden aan haar moeder (stuk 21 en 22 aanvraag). Deze woningen werden door de echtgenote van de referentiepersoon verkocht om haar dochter financieel te kunnen blijven steunen.

Deze stukken werden overgemaakt ten gevolge van de eerdere weigeringsbeslissing dd. 31.08.2016, waarbij gesteld werd dat er gebrek aan bewijs was inzake de verklaring dat deze verkoop er kwam om de dochter en kleindochter te voorzien in bestaansmiddelen.

De bij de laatste aanvraag bijgevoegde documenten omtrent deze verkoop worden nu niet eens besproken. Integendeel, er wordt eenvoudigweg geargumenteed dat er geen bewijzen worden neergelegd omtrent financiële afhankelijkheid.

Derde onderdeel,

Inzake deze financiële afhankelijkheid wenst verzoekster nog het volgende op te merken.

Verwerende partij mag niet kennelijk onredelijk eisen dat de aanvrager in het herkomstland ten laste moet zijn.

Zo mag verwerende partij niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van herkomst tussen de aanvrager en de Belgische referentiepersoon, indien er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden (RvV nr. 163.233 van 29 februari 2016).

Verzoekster kwam volgens verwerende partij dd. 12.06.2015 de Schengenzone binnen.

Dd. 08.08.2015 trouwden de referentiepersoon en de moeder van verzoekster (stuk 6).

Voor deze datum was er aldus nog geen verwantschapsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Het is dan ook redelijk dat inzake de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst enkel gekeken wordt naar de afhankelijkheid ten opzichte van de echtgenote van de referentiepersoon. Wederom wordt in deze verwezen naar de voorliggende bewijzen hieromtrent, die evenwel niet besproken werden in de bestreden beslissing.

Dergelijke argumentatie wordt ondersteund door de bewoordingen in artikel 40bis § 2, eerste lid, °3 vreemdelingenwet, dewelke bepalen dat de aanvrager 'te hunnen laste' moet zijn. Wat wil zeggen dus niet enkel van de referentiepersoon, maar ook van diens echtgenote.

Ten slotte dient gesteld te worden dat richtlijn 2004/38 in artikel 2, lid 2 sub c en d, descendenten niet verplicht om in het land van herkomst ten laste te zijn van de Unieburger. Wat overigens wel gedaan wordt bij 'andere' familieleden.

Uit deze tegenstelling kan impliciet afgeleid worden dat de voorwaarde om in het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendenten.”

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij diende op 31.05.2018 een aanvraag van een verblijfskaart in van een familielid van een burger van de Unie en dit in toepassing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

[...]

Artikel 40bis, §2, 3° stelt dan weer het volgende:

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht vast dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en aldus dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische stiefvader.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

[...]

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verzoekende partij betwist het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat zij niet voldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen is.

Het onvermogen in het land van herkomst wordt niet aangetoond, gezien de attesten uitgaande van de Oekraïense autoriteiten allen werden opgemaakt na binnenkomst van verzoekster in de Schengenzone, zodat het logisch is dat verzoekster in Oekraïne niet langer is ingeschreven en geen belangen meer heeft. Bovendien blijkt immers dat de attesten van onvermogen immers slechts gebaseerd te zijn op de verklaring van de verzoekende partij zelf. Er kan derhalve bezwaarlijk gesteld worden dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan worden uitgesloten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde terecht vast dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst.

In een tweede onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de financiële afhankelijkheid in het land van herkomst niet is aangetoond, aangezien hiervan geen bewijzen worden voorgelegd.

Verzoekende partij is van oordeel dat de voorgelegde koop-verkoopovereenkomsten voldoende aantonen dat verzoekende partij afhankelijk was in het land van herkomst.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij geen koop-verkoopovereenkomst heeft voorgelegd in het kader van huidige aanvraag.

Gelet op het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten om stukken neer te leggen die haar financiële afhankelijkheid in het land van herkomst aantonen, kan aan de gemachtigde niet worden verweten dat daarmee geen rekening werd gehouden.

Het feit dat verzoekende partij de koop-verkoopovereenkomst heeft neergelegd in het kader van een eerdere aanvraag, kan daar geen afbreuk aan doen.

In een derde en laatste onderdeel haalt verzoekende partij aan dat het onredelijk is om te vragen dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste moet zijn. Verzoekende partij meent dat de gemachtigde niet kan eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van herkomst tussen de aanvrager en de Belgische referentiepersoon, indien er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

Verweerder laat gelden dat in het arrest Jia door het Hof van Justitie duidelijk wordt uitgelegd hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 37 expliciet als volgt wordt gesteld:

[...]

Tevens werd in het arrest Reyens duidelijk uitgelegd hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

[...]

Beide arresten geven duidelijk aan dat het 'ten laste zijn' in het land van herkomst essentieel is (meer nog dan het 'ten laste zijn' in het gastland), daar waar o.m. het arrest Reyens bepaalt dat vooruitzichten en voornemens om werk te vinden in het gastland, niet van invloed zijn op de uitlegging van de voorwaarde 'ten laste zijn' opgenomen in art. 2.2.C van de Richtlijn 2004/38/EG, en dit nu de situatie in het gastland en mogelijke perspectieven aldaar geen invloed hebben op de nood aan gezinshereniging, die moet bestaan in het land van herkomst.

Determinerend is volgens het Hof van Justitie dan ook de vraag of er in het land van herkomst reeds sprake was van een economische of sociale toestand, van die aard dat niet in de basisbehoeften kon worden voorzien, en dat financiële steun van de referentiepersoon noodzakelijk was.

Doel is net om te vermijden dat een situatie van onvermogen wordt gecreëerd door de aanvrager, die zich in een lidstaat vestigt, terwijl dergelijk onvermogen niet noodzakelijkerwijze bestaat in het land van herkomst.

De Unierechtelijke interpretatie volgens het Hof van Justitie vereist dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of herkomst van de bloedverwant moet bestaan op het moment dat de bloedverwant verzoekt zich bij die burger te mogen voegen. De afhankelijkheid in het herkomstland moet ook betrokken worden bij de beoordeling van het actueel ten laste zijn aan de hand van de overwegingen van de arresten, en is daarbij essentieel.

Het begrip 'ten laste zijn' kan niet zonder de materiële steun in het herkomstland beoordeeld worden, daar waar de uitlegging van de voorwaarde 'ten laste zijn' van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet onlosmakelijk samenhangt met de vraag of er een al dan niet een nood aan gezinshereniging bestond in het land van herkomst. De voorwaarde van het 'ten laste zijn' wordt in haar essentie ontkend, wanneer de situatie in het land van herkomst niet zou worden betrokken bij de beoordeling van deze voorwaarde. Verzoekende partij haar betoog faalt in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert."

2.2.3. Zoals reeds werd aangegeven, diende verzoekster voor zichzelf en haar minderjarige dochter op 31 mei 2018 voor de derde keer een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van haar stiefvader met

de Belgische nationaliteit van wie niet blijkt dat deze zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende.

De door verzoekster beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...].”

Verzoekster beriep zich specifiek op de hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde

vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]"

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.5. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, om als begunstigde van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat zij als bloedverwant in neergaande lijn ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Hiervoor is het volgens verweerder vereist dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Na te zijn ingegaan op de verschillende door verzoekster voorgelegde bewijsstukken, stelt verweerder vast dat het vereiste bewijs van het ten laste zijn niet is geleverd. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken heeft verzoekster, volgens verweerder, niet aangetoond effectief onvermogen te zijn en ook onvoldoende aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster reeds op 12 juni 2015 het Schengengrondgebied is binnengekomen, zodat haar onvermogen en dat van haar echtgenoot reeds moet zijn aangetoond voor deze datum. Verweerder stelt vast dat dit niet het geval is. Hij wijst erop dat de verschillende attesten uitgaande van de Oekraïense autoriteiten alle zijn opgemaakt na de datum van binnenkomst op het Schengengrondgebied, zodat het logisch is dat verzoekster aldaar niet langer staat ingeschreven en zij er geen belangen meer heeft. Hij stelt dat de meeste documenten bovendien ook zijn opgesteld op basis van een verklaring. Hij motiveert dat verklaringen niet kunnen worden aanvaard, omdat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en deze niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd van een financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst.

2.2.6. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat zij wel degelijk op voldoende wijze heeft aangetoond dat zij en haar echtgenoot onvermogen zijn in het land van herkomst. Zij stelt allereerst dat verweerder met zijn motivering erkent dat er minstens ook stukken voorlagen die niet zijn gesteund op verklaringen. Zij benadrukt nog dat het verklaringen betreft van officiële instanties in Oekraïne, met name het Ministerie van Sociale Politiek, het Ministerie van Arbeid en de dorpsraad van Pawliwka, waardoor het gestelde dat de verklaringen niet zouden kunnen worden getoetst op hun waarachtigheid minstens nuancering behoeft. Zij stelt dat de verschillende documenten specifieke informatie bevatten over haar en haar echtgenoot. Zo wijst verzoekster op het attest van de dorpsraad van Pawliwka van 2 november 2017 waarin wordt verklaard dat zij nadat zij in 2014 haar diploma behaalde aan de Technische Universiteit niet werkzaam was en dat zij en haar echtgenoot niet als eigenaars van percelen of landaandelen zijn ingeschreven maar inwonen in het huis van de moeder. Zij wijst ook op het tweede attest van de dorpsraad van Pawliwka van dezelfde datum waarin voor haar echtgenoot wordt gesteld dat deze volgens zijn werkboekje sinds april 2010 tot op heden niet werkzaam is. Ten slotte wijst zij op de voor haar en haar echtgenoot voorgelegde stukken van het Ministerie van Sociale Politiek en het Ministerie van Arbeid dat zij "per" "november 2017" geen enkele financiële ondersteuning ontvangen en niet staan ingeschreven in het tewerkstellingscentrum. Verzoekster geeft verder nog aan dat het niet is omdat de attesten dateren van na de aankomst in de Schengenzone dat zij niets kunnen zeggen over de situatie van daarvoor. Zij betoogt aan de hand van de voorgelegde stukken wel degelijk te hebben aangetoond dat zij en haar echtgenoot geen inkomsten hebben om rond te komen in het land van herkomst, zij er geen onroerende goederen hebben en zij er niet werkzaam waren.

Het is op zich niet betwist dat de verschillende door verzoekster voorgelegde stukken uit het land van herkomst omtrent haar onvermogen en dat van haar echtgenoot alle dateren van na de aankomst van verzoekster op het Schengengrondgebied op 12 juni 2015. Zoals verzoekster correct opmerkt, betekent dit echter nog niet dat de inhoud van deze stukken per definitie ook enkel handelt over de situatie nadat zij haar herkomstland reeds had verlaten. Dit uitgangspunt van verweerder is incorrect. Zo dringt in het voorliggende geval de vaststelling zich ook op dat in bepaalde van de voorgelegde documenten wel degelijk vaststellingen worden gedaan die betrekking hebben op de periode voor het vertrek van verzoekster uit haar land van herkomst. Zo kan in de documenten bijvoorbeeld worden gelezen dat verzoekster er niet werkzaam was nadat zij in 2014 haar diploma behaalde aan de Technische Universiteit en dat haar echtgenoot er volgens zijn werkboekje sinds april 2010 evenmin nog werkzaam was. Er blijkt nergens uit dat deze gegevens in rekening zijn gebracht. Zoals verzoekster correct opmerkt, blijkt in dit verband geen zorgvuldige feitenvinding.

In zoverre verweerder ook opmerkt dat “*de meeste documenten*” zijn opgemaakt op basis van een verklaring en een verklaring gelet op haar mogelijk gesolliciteerd karakter niet kan worden aanvaard, dringt allereerst de vaststelling zich op dat verweerder hierbij dan niet concreet duidt welke documenten volgens hem loutere verklaringen betreffen en welke niet. Zoals verzoekster aangeeft, zijn de verschillende in dit verband voorgelegde documenten afkomstig van de lokale dan wel regionale of nationale overheden in Oekraïne en blijkt ook geenszins uit de attesten dat deze overheden deze opstelden louter op basis van de verklaringen van verzoekster of haar echtgenoot. Ook dit motief in de bestreden beslissing blijkt dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid te zijn vastgesteld.

2.2.7. In een tweede en derde onderdeel van het middel haalt verzoekster onder meer aan dat het in haar situatie ook kan volstaan dat zij van in het land van herkomst niet zozeer ten laste is van de referentiepersoon, maar wel van haar moeder die de echtgenote is van de referentiepersoon. Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk aantoonde dat zij reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste is van haar moeder. Zij wijst op de koop-verkoopovereenkomsten van de woningen die toebehoorden aan haar moeder en stelt dat deze door haar moeder zijn verkocht om haar financieel te kunnen blijven steunen. Zij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

Gelet op het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die “*te hunnen laste*” zijn, kan het standpunt van verzoekster worden bijgetreden dat zij het bewijs van het ten laste zijn ook kan leveren wat haar moeder betreft. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder aangeeft enkel de situatie tussen verzoekster en de referentiepersoon zelf in rekening te brengen.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen verder dat verzoekster in het kader van de thans voorliggende aanvraag naliet om de koop-verkoopovereenkomsten voor te leggen en dat hij hiermee dus ook geen rekening diende te houden. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de bedoelde koop-verkoopovereenkomsten wel degelijk zijn voorgelegd in het kader van de thans voorliggende aanvraag. Verzoekster voegde bij deze aanvraag trouwens nog een begeleidend schrijven, waarin zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij aan de hand van deze overeenkomsten kan aantonen dat zij van in het land van herkomst financieel werd gesteund. Daargelaten de vraag of verzoekster op dit punt kan worden bijgetreden, merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan verweerder toekomt om de hem voorgelegde stukken te beoordelen en het niet de taak is van de Raad, optredend als annulatierechter, om in de plaats van het bestuur de voorgelegde stukken te beoordelen.

2.2.8. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoekster aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS